Dimarts 1 d'Advent

Text de l'Evangeli (*Lc* 10,21-24): En aquell mateix moment, Jesús, exultà en l'Esperit Sant, i digué: «Et dono gràcies, Pare, Senyor del cel i de la terra (...)». I girant-se vers els deixebles, digué a part: «Benaurats els ulls que veuen el que vosaltres veieu (...)».

La importància de la història en la fe cristiana

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui assistim a la pregària de Jesús en comunió amb el Pare i l'Esperit Sant. Jesucrist pren els seus deixebles com a testimonis. Per a la fe bíblica és fonamental referir-se a fets històrics reals. Ella no conta llegendes com símbols de veritats que van més enllà de la història, sinó que es basa en la història viscuda en aquesta terra. El "factum historicum" no és per a ella una clau simbòlica que es pugui substituir, sinó un fonament constitutiu.

"Et incarnatus est": amb aquestes paraules professem l'entrada efectiva de Déu en la història real. Si obviem aquesta història, la fe cristiana com a tal queda eliminada i transformada en una "altra" religió. Aleshores, si la història (allò fàctic) forma part essencial de la fe cristiana, aquesta ha d'assumir el "mètode històric" per a la seva interpretació. La fe mateixa ho exigeix: el "mètode històric-crític" és indispensable (malgrat que no suficient) a partir de l'estructura de la fe cristiana.

—Jesús, re-conec la teva encarnació com a fet històric i, alhora, confesso que sou Déu.